

VAN DIE DAGEN

Van Amanda Maxwell verscheen eerder
bij De Harmonie:

Als ik dat had geweten

VAN DIE DAGEN

AMANDA MAXWELL

Vertaling Ariane Schluter

De Harmonie – Amsterdam

Nobody told me there'd be days like these

Strange days indeed

John Lennon

INHOUD

Het schiereiland	7
Duizend woorden zeggen meer dan duizend woorden	21
Moriati's muze	41
Trampolinedagen	55
De Oscars	63
Denkbeeldig kaarten met Jeremy	77
Moederdag	95
De bunker	105
De spiegel	131
Ik ken jou, maar jij kent mij niet	135
Wat valt er te snappen?	157
Het kuuroord	173
 Aantekeningen	 185

HET SCHIEREILAND

Op het uiterste puntje van het schiereiland kleurt de schaduw van de pohutukawa's in deze tijd zwart en karmijnrood. Ze groeien op de rotsen langs de kustlijn tussen het huis van de oude man en de zee. Grijs kapen, bladeren onbuigzaam als botten, een plas van rode draden onder elke boom.

Janine bedenkt dat ze eruitzien als oude vrouwen die hun rok hebben laten vallen. Ze glimlacht bij de gedachte hoe treffend het is dat deze bomen hier staan, waar hij leefde en doodging.

Zijn oude sloeries, denkt ze, met maar een heel klein vleugje bitterheid nu hij er niet meer is. Een ogenblik later rent ze naar de dichtstbijzijnde boom, valt op handen en knieën en kotst zo hevig dat het lijkt of haar ingewanden eruit komen.

'Gewoon een virusje,' zegt ze tegen zichzelf. Ze heeft een sterke maag, dus ze zal er binnen een paar uur wel vanaf zijn, maar er is hier zoveel werk te doen dat ze er toch de pest in heeft. Ze veegt haar mond af met de rug van haar hand, komt overeind en klimt langzaam naar beneden over de rotsen naar het strand.

Achter haar komt de zon op boven de bergen en het

strand is deze ochtend net een ansichtkaart. Ze had gehoopt dat het hier veranderd zou zijn. Ze had gehoopt dat de plek zou zijn aangetast of bebouwd, en dat het karakter van de kleine baai verloren zou zijn gegaan. Maar het is nog precies zoals ze het zich herinnerde: morinelplevieren die over het zand hippen, varens die zich aan elke vochtige spleet in de rotswand vastklemmen, kikuyu-gras dat uitbundig in de bermen groeit.

Ze speurt de zee af en ziet het vissersbootje bij de mosselkwekerij, een zilveren pijl die over het water glijdt. Ze hoopt niet dat zij dit virus ook te pakken hebben. Derek is een te fanatieke visser om Mark terug naar de kust te brengen als hij ziek wordt.

‘Het aas,’ zal hij zeggen. ‘Gooi het maar uit, knul.’

Ze wist dat het moeilijk zou zijn om de jongens aan wal te houden zodra ze daar een hengel hadden uitgeworpen. Een snapper van ruim zes kilo zou waar zij wonen de vangst van de eeuw zijn, maar hier is het er gewoon nog eentje op de grote hoop. Ze wist dat de jongens onder de indruk zouden zijn van deze plek die haar gevormd had en dat ze eindelijk zouden begrijpen waarom de kust van Newcastle haar onbewogen liet.

Weer moet Janine overgeven. Ze is inmiddels bij de rand van het water, spoelt haar mond met een handvol van het zilte nat en spuugt het uit op het witte zand. Het heeft geen zin om te klagen, maar er was wel een beter moment geweest om dit op te lopen. Ze hebben alleen deze week om zijn huis leeg te halen, zijn rommel uit te zoeken, te redden wat ze kunnen en te verbranden wat niet. Komende maandag zitten ze in het vliegtuig terug naar Sydney, ligt hij onder de

zoden en staat dit huis te koop. Ze zucht. Ze had gedacht dat zijn overlijden haar milder zou stemmen. Ze had zelfs gehoopt op een enkele traan. Maar niets van dat alles. Er is alleen maar werk aan de winkel en nu ook nog die maag.

De jongens waren bij het ochtendgloren met vloed vertrokken en zouden in de avond met vloed terugkeren.

Janine was al wakker toen Derek opstond. Ze had hem bij zijn pols gepakt en geprobeerd hem weer onder de dekens te trekken, maar in plaats daarvan was hij er lachend in geslaagd haar uit bed te krijgen door zijn koude handen op haar onderrug te leggen.

Drieëntwintig jaar geleden had hij haar ten huwelijk gevraagd en een jaar na de bruiloft hadden ze Mark gekregen. Tijdens haar zwangerschap had Janine op een meisje gehoopt, maar na de geboorte van Mark was ze blij om deel uit te maken van dit driemanschap. Alles was op zijn plek gevallen met de komst van deze twee mensen in haar leven.

De jongens hadden de aasemmer bijgevuld terwijl zij een lunchpakket voor ze had klaargemaakt, voor ieder drie sandwiches, een reep chocola en perziken uit de boomgaard van haar vader.

Later had ze blootsvoets op het dek gestaan. Wach- tend tot ze de buitenboordmotor hadden aangezwen- geld had ze toegekeken hoe ze de boot naar de zuidkant van het strand hadden gesleept waar de riviermonding de duinen doorklieft. De oude sleepboot bewoog zich langzaam voort en onwillekeurig dacht ze: daar ga je, pap, een betere begrafenisstoet ga je niet krijgen van ons. Daarna was ze de rest van de dag alleen. Ze had ge- roosterd brood met honing gegeten, een kop thee ge-

dronken en was begonnen de voorkamer leeg te halen. Nu, staand op het strand, met haar handen op haar heupen, kleurt haar gezichtsveld rood, ze wordt overmand door duizeligheid en kan nauwelijks op haar benen blijven staan.

Lage bloedsuikerspiegel, denkt ze. Maar het duurt lang voordat de kleuren weer normaal worden en de strandgeluiden zijn plotseling oorverdovend. Ze haalt haar voeten een voor een uit het water en loopt voorzichtig terug omhoog naar het huis, zich realiserend dat ze minstens de rest van de ochtend zal moeten gaan liggen.

Ze is nog maar net voorbij de pohutukawa's als ze dubbelklapt en opnieuw moet overgeven. Haar lichaam schokt hevig.

'Verdomme,' zegt ze, spugend op de rode vezeldraden onder de bomen.

Binnen in het huis vult Janine de ketel met water uit een twintiglitervat dat ze uit Auckland hadden meegenomen. Derek had zijn wenkbrauwen opgetrokken toen ze ermee de supermarkt uit kwam bij het vliegveld.

'Het is echt nodig,' had ze gezegd, toen hij het vat uit het winkelkarretje tilde en in de kofferbak van de gehuurde auto zette. 'Zijn watertank loopt vast over van de buidelrattenstront. Ik ben echt niet van plan om die tbc-soep te drinken die daar uit de kraan komt.'

Maar dat had haar uiteindelijk bar weinig geholpen.

Ze kookt het water uit de winkel, giet wat in een mok en roert er een theelepel honing doorheen. De keukenplanken staan vol met die potten honing van hem, allemaal verzameld uit de bijenkorven van het